

The Necessity of Exile, Or, Why Backpacking Is A Good Thing

Rabbi Avi Strausberg – strausberg@hadar.org

Pre-Pesah Mini Yom Iyyun

Part I: Leaving Home

Genesis 12:1-4 The LORD said to Abram, “Go forth from your native land and from your father’s house to the land that I will show you. I will make of you a great nation, And I will bless you; I will make your name great, And you shall be a blessing. I will bless those who bless you And curse him that curses you; And all the families of the earth Shall bless themselves by you.” Abram went forth as the LORD had commanded him, and Lot went with him. Abram was seventy-five years old when he left Haran.	וַיֹּאמֶר ה' אֶל-אַבְרָם לךְ-לךְ מֵאֶרֶץ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאךָ: וְאָעֲשֶׂךָ לְגוֹי גָּדוֹל וְאֶבְרַכְךָ וְאֶגְדְּלָה שְׁמֶךָ וְהָיָה בְרָכָה: וְאֶבְרַכְתָּ מְבָרְכֶיךָ וּמְקַלְלֶיךָ אַרְ וְנִבְרַכְו בְּךָ כָּל מִשְׁפָּחוֹת הָאָדָמָה: וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר אֵלָיו ה' וַיֵּלֶךְ אִתּוֹ לוֹט וְאַבְרָם בֶּן-חָמֵשׁ שָׁנִים וְשִׁבְעִים שָׁנָה בִּצְאוֹ מִחָרָן:
Genesis 15:13-14 And God said to Abram, “Know well that your offspring shall be strangers in a land not theirs, and they shall be enslaved and oppressed four hundred years; but I will execute judgment on the nation they shall serve, and in the end they shall go free with great wealth.	וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם יָדַע תֵּדַע כִּי-גֵר אֶהְיֶה זְרַעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וַעֲבָדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה: וְגַם אֶת-הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֲנִי וְאַחֲרֵי-כֵן יֵצְאוּ בְּרִכְשׁ גָּדוֹל:

1. What do you imagine is the significance of Avram leaving home?

2. *Is leaving home a necessary condition of the creation of the Jewish people? Where would we be if Avram had stayed where he was?*
3. *How do you think Avraham felt about this command?*
4. *What is the role exile plays in the formation of the Jewish people? Why not skip the four hundred years of oppression?*

Sefat Emet 12:1, Rabbi Yehudah Aryeh Leib Altar, Poland, 19th c.

“Get you from your land, your birthplace, and your father’s house” (Genesis 12:1). The Midrash quotes the verse: “Listen, O daughter; look and give ear. Forget your people and your father’s house.” (Psalms 45:11) Abraham our Father was a great sage even before this, as the holy Zohar tells us: “God gives wisdom to the wise.”

Now surely each person was created for a particular purpose. There must be something that we are to set right. A person who achieves that is called *tzadik*, walking a straight path of justice. But Abraham our Father is called a lover of God (*hasid*); he went beyond the line demanded by the law. The one who serves God out of love can arouse a desire within God to let flow the source of his own soul in a way that cannot be comprehended by the human mind. Thus they interpreted the verse: “Those who fulfill God’s word to hear the voice of God’s word” (Psalms 103:20). By properly mending our deeds, we can come to hear more and more. This goes on forever. The *hasid* serves God in order to become attached to the root of the *mitzvah*, ever seeking to hear new things.

This is why scripture said: “Hear, O daughter,” referring to that which we can understand, and afterward “give ear,” meaning that all hearing and listening should be attuned only to God. This is the complete surrender referred to in the verse: “Get you from your land, your birthplace, and your father’s house.” In this way, we attain a new enlightenment, one that is beyond nature, just as did Abraham our father.

The verse continues: “which I show you.” This refers to that which a person cannot see on his own. And so the children of Israel, being drawn after God “in the wilderness, an unsown land,” attained Torah, that law of fire...

לך לך מארצך ממולדתך ומבית אביך (בראשית י"ב:א). במדרש: שמעי בת וראי בהטי אזנך ושכחי עמך ובית אביך (תהלים מ"ה:י"א). כי אברהם אבינו ע"ה היה חכם גדול גם מקודם, כדאיתא בזוהר הקדוש, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יְהִיב חֲכָמָה לַחֲכִימִין (דניאל ב:כ"א).
ובוודאי האדם נברא על דבר מיוחד שיוכל לתקנו ולהשיגו. ואז נקרא צדיק, שמיישר אורחותיו על פי המשפט. אבל אברהם אבינו ע"ה היה חסיד הנכנס לפניו משורת הדין. והיינו שהעובד ה' מאהבה יכול להפיק רצון מהשם יתברך להשפיע לו ממקור נשמתו, מה שאין איש יכול להשיג בשכל אנושי כענין שנאמר, 'עשי דברו לשמע בקול דברו' (תהלים ק"ג:כ). שעל ידי תיקון המעשים כראוי, זוכין לשמוע יותר

ויותר. וכן לעולם. כי החסיד עובד ה' כדי לזכות להתדבק בשורש המצווה, ומבקש לשמוע בכל עת החדשות.

וזה שכתוב אחר 'שמעי בת' שהוא מה שיכולין להשיג, אחר כך 'הטי אזנך' שהוא לבטל כל ההאזנה והשמיעה אליו יתברך. ועל ידי הביטול לגמרי כענין 'לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך', על ידי זה זוכין להארה חדשה שלמעלה מהטבע, כאשר השיג אברהם אבינו ע"ה.

'אשר אראך' אחר כך. הוא מה שאינו יכול להשיג ולראות מעצמו. וכן בני ישראל, אחר שנמשכו אחריו למדבר, בארץ לא זרועה, זכו לתורה אש דת...

1. According to the Sefat Emet, what is the true meaning of the command "to go forth?"
What is the purpose of the journey?
2. What do the Israelites see in the wilderness that they wouldn't not have experienced otherwise?
3. Can you imagine a different version of the Torah in which we come into relationship with God without leaving home? Why or why not?

Part II: Exile is Necessary

Mishnah Pirkei Avot 4:14	
Rabbi Nehorai says: Exile yourself to a place of Torah, and do not say that it will follow after you, that your colleagues will make it yours. Do not rely on your understanding.	רבי נהוראי אומר, הוי גולה למקום תורה, ואל תאמר שהיא תבא אחריך, שחברריך יקיימנה בידך. ואל בינתך אל תשען (משלי ג):

1. How is Rabbi Nehorai understanding the word exile here? How do you understand the first clause, "exile yourself to a place of Torah?"
2. What is the connection between each of the different clauses in this Mishnah?
3. What does it mean to be in exile? Have you ever been in "exile?"

Maimonides (Rambam), Mishneh Torah, Hilkhos Teshuvah 2:4, Spain, 12th c.	
Among the paths of repentance is for the penitent to constantly call out before God, crying and entreating; to perform charity according to his potential; to separate himself far from the object of his sin; to change his name, as if to say "I am a different person and not the same one who sinned;" to change his behavior in its	מִדְרָכֵי הַתְּשׁוּבָה לְהִיּוֹת הַשֵּׁב צוֹעֵק תָּמִיד לִפְנֵי הַשֵּׁם בְּבִכּוֹ וּבִתְחֻנּוּתִים וְעוֹשֶׂה צְדָקָה כְּפִי כֹחוֹ וּמִתְרַחֵק הֶרְבֵּה מִן הַדָּבָר שֶׁחָטָא בוֹ וּמַשְׁנֶה שְׁמוֹ כְּלוֹמֵר אֲנִי אֲחֵר וְאֵינִי אוֹתוֹ הָאִישׁ שֶׁעָשָׂה אוֹתָן הַמַּעֲשִׂים וּמַשְׁנֶה

entirety to the good and the path of righteousness; and to travel in exile from his home. Exile atones for sin because it causes a person to be submissive, humble, and meek of spirit.	מַעֲשֵׂיוֹ כֻּלָּן לְטוֹבָה וּלְדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל וְגוֹלָה מִמְקוֹמוֹ. שְׁגָלוֹת מְכַפֶּרֶת עֲוֹן מִפְּנֵי שְׁגוּרְמַת לֹא לְהִכָּנַע וְלִהְיוֹת עֲבֹד וְשִׁפְלָרוּחַ:
---	--

1. Rambam makes a connection between teshuvah, repentance, and exile. What does he say about this relationship?
2. How does this change or align with your understanding of exile?
3. What might exile look like for you?

Orhot HaTzadikim 16:5, Germany, 15th c.	
The lazy man is faint-hearted and does not exile himself to a place of Torah. Of him, King Solomon said seven things. What does the lazy man say? People say to a lazy man, "There is a teacher in the metropolis — go and learn Torah from him," and he answers, "I am afraid of the lion that is in the path." As it is said, "The sluggard saith : 'There is a lion in the way' " (Prov. 26:13). They say to him, "There is a teacher in the township — get up and go to him" and he answers, "I am afraid lest there be a lion in the streets." As it is said, "Yea, a lion is in the streets" (ibid). Then they say to him, "But the teacher lives right near your house." And he answers, "The lion is somewhere outside." As it is said, "The sluggard says : 'There is a lion without; I shall be slain in the streets.'" Then they say to him, "The teacher is right in your house," and he answers, "But if I go and find the door locked, I will only have to come back." They say to him, "The door is open." As it is said, "The door is turning upon its hinges and the sluggard is still upon his bed" (Prov. 26:14). Finally, when he does not know what to answer, he says to them, "Whether the door is open or locked, I want to sleep a bit more." As it is said, "How long wilt you sleep, O sluggard? When will you arise out of your sleep?" (Prov. 6:9). When he rises from his sleep, they place before him food to eat, but he is too lazy even to	העצל הוא רך הלבב, ואינו גולה למקום תורה. ועליו אמר שלמה המלך שבעה דברים (דברים רבה ח ו). כיצד? אומרים לעצל: "ררך בעיר, לך ולמד תורה הימנו!" והוא משיב להם: "מתיירא אני מן הארי שבדרך", שנאמר (משלי כו יג): "אמר עצל שחל בדרך". אומרים לו: "ררך בתוך המדינה, עמוד ולך אצלו!" והוא משיב להם: "מתיירא אני שלא יבוא ארי בתוך הרחובות", שנאמר (שם): "ארי בין הרחובות". אומרים לו: "הרי הוא דר אצל ביתך!" והוא משיב להם: "הארי בחוץ", שנאמר (שם כב יג): "אמר עצל ארי בחוץ, בתוך רחובות ארצח". אומרים לו: "הרי הוא בתוך הבית." והוא משיב להם: "ואם הולך אני ומוצא הדלת נעולה, אני צריך לחזור". אומרים לו: "פתוחה היא" — עדיין לא יקום העצל, שנאמר (שם כו יד): "הדלת תסוב על צירה, ועצל על מיטתו". ולבסוף שלא יודע מה להשיב, אומר להם: "אם הדלת פתוחה או נעולה — אני מבקש לישון מעט". שנאמר (שם ו ט): "עד מתי עצל תשכב, מתי תקום משנתך". עומד ממיטתו ונותנים לפניו לאכול — והוא

lift it to his mouth. As it is said, "The sluggard buries his hand in the dish; It tires him to bring back to his mouth" (Prov. 26:15).	מתעצל לתת לתוך פיו, שנאמר (שם כו טו): "טמן עצל ידו בצלחת, נלאה להשיבה אל פיו".
---	--

1. According to the *Orhot HaTzadikim*, who is the one who is not "exiled to a place of Torah?"
2. What are the reasons why one might not "go forth?"
3. What else might prevent someone from being "exiled to a place of Torah?"

Part III: Our Modern Day Suitcases

Yehuda Amichai, Open Closed Open

Yehuda Halevi wrote, "In the East is my heart, and I dwell at the end
Of the west."

That's Jewish travel, that's the Jewish game of hearts between east
And west,

Between self and heart, to and fro, to without fro, fro without to,
Fugitive and vagabond without sin. An endless journey, like the trip
Freud the Jew took, wandering between body and mind, between
Mind and mind, only to die between the two.

Oh, what a world this is, where the heart is in one place and the body
In another (almost like a heart torn from a body and transplanted).

I think about people who are named for place where they have
Never been

And will never be. Or about an artist who draws a man's face
From a photograph because the man is gone. Or about the migration
Of Jews,

Who do not follow summer and winter, life and death
As birds do, but instead obey the longings of the heart. That's why
They are so dead, and why they call their God Makom, "Place."
And now that they have return to their place, the lord has taken up
Wandering to different places, and His name will no longer be Place
But Places, Lord of the Places.

Even the resurrection of the dead is a long journey.
What remains? The suitcases on top of the closet,
That's what remains.

יהודה הלוי שר "לבי במזרח ואנכי בקצה מערב".
זה טיול יהודי, זה משחק הלבבות היהודי בין משרח ומערב

בין אנכי ובין לב, הלוך ושוב, הלוך בלי שוב, ושוב בלי הלוך,
נע ונד בלי חטא, טיול אין-סוף, שגם פרויד היהודי עשה
בין גוף לנפש ובין נפש לנפש, ולמות בין השנים,
הו, איזה עולם הוא זה שבו הלב במקום אחד והגוף
במקום אחר

(כמעט כמו לב קרוע מגוף ומשתל בגוף אחר)
אני חושב על בני אדם שנקראים על שם מקום
שמעולם לא היו בו ולעולם לא יהיו בו. אני חושב
על ציר שמציר פני איש לפי תצלום כי האיש איננו.
אני חושב על הנדידה היהודית שלא כמו נדידת הציפורים
לפי קיץ וחורף, חיים ומוות, אלא לפי געגועי נפש ולכן
הם מתים כל-כך ואלהים נקרא בפיהם מקום.
ועכשיו שהם שבו למקומם התחיל האל
לנדוד למקומות אחרים ולא ייקרא עוד
מקום אלא מקומות, אל מקומות.
ואפילו תחית המתים היא מסע ארוך.
מה נשאר? המזוודות על הארון
זה הדבר שנשאר.

1. According to Amichai, what is the Jewish relationship to travel? To place?
2. How does this poem relate to our thinking on exile?
3. How do you understand the last line of the poem?